

Sygn. akt II Ca 131/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Piątkowska-Bidas

Sędziowie: SSO Magdalena Bajor-Nadolska

SSO Beata Piwko

Protokolant: Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa I. J.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w K., (...) S.A. w W.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 9 listopada 2012 r. sygn. I C 198/12

zmienia zaskarżony wyrok w całości i zwalnia od egzekucji dźwig sześciokolumnowy 12t, dwusilnikowi oraz kontener (...)na samochód ciężarowy (...)rok produkcji 2001 zajęte u dłużnika P. J.przez komornika sądowego W. H.

w sprawie egzekucyjnej z wniosku (...) Sp. z o.o.w K.i (...)S.A. w W., sygn. akt Km 12/12 i Km 20/12, zasądza od (...) Sp. z o.o.w K.i (...)S.A. w W.na rzecz I. J.po 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów procesu i po 550 (pięćset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 131/13 Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił powództwo I. J.przeciwko (...) Sp. z o.o.w K.i (...)S.A. w W.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji uznając, że powództwo zostało wytoczone po upływie terminu z art.841§3kpc, a ponadto gdyby nawet przyjąć, że zostało ono wniesione w terminie to w ocenie Sądu Rejonowego powódka nie wykazała, aby wskazane w pozwie przedmioty stanowiły jej własność.

Wnioski powyższe Sąd Rejonowy postawił poczynając ustalenia faktyczne szczegółowo przedstawione w uzasadnieniu swego orzeczenia.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiodła powódka, która zarzuciła:

- 1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że pozw został złożony po terminie określonym w art.841§3kpc;
- 2) naruszenie przepisu art.230§2kpc poprzez bezpodstawne uznanie, że powódka przyznała, że powództwo zostało wniesione po terminie;
- 3) naruszenie przepisu art.233§1kpc poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego.

Skarżąca wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd Okręgowy nie podziela ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego. Wszystkie zarzuty apelacji należy uznać za trafne. W ocenie Sądu II instancji ustalenia Sądu Rejonowego są w zasadzie dowolne, nie znajdujące potwierdzenia w przedstawionych dowodach. Ocena zgromadzonych dowodów przedstawiona przez Sąd I instancji narusza przepis art.233§1kpc.

Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe i przesłuchał w charakterze świadka A. G. . Na podstawie tego dowodu i dowodów zgromadzonych przed Sądem I instancji Sąd Okręgowy ustalił odmiennie datę, w której powódka dowiedziała się o zajęciu przedmiotowych rzeczy w trakcie prowadzonego przeciwko jej mężowi postępowania egzekucyjnego. Datą tą jest 2.03.2012r. (k33 akt Km12/12). Dowód z tego dokumentu przeprowadził Sąd Rejonowy (k.47), jednakże mimo że nie został on skutecznie podważony, Sąd ten, wbrew jego treści poczynił wadliwe ustalenia. W tym miejscu należy wskazać, że pozwany postawił jedynie zarzut przekroczenia terminu z art.841§3kpc. Tymczasem przepis art. 230 k.p.c. odnosi się do faktów, a nie do zarzutów materialno-prawnych podnoszonych przez strony. Ich ocena następuje wyłącznie na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego, chociażby strona nie wypowiedziała się co do zasadności zarzutu podniesionego przez przeciwnika. Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu Okręgowego termin miesięczny z art.841§3kpc do wniesienia niniejszego powództwa został zachowany, roszczenie nie zostało sprokurowane. Okoliczność, że dłużnik i powódka są małżeństwem nie jest wystarczająca do przyjęcia, że powódka została przez swego męża powiadomiona o zajęciu przedmiotowych rzeczy wcześniej, w dniu zajęcia.

Zarówno dźwig sześciokolumnowy 12t, dwusilnikowy oraz kontener (...)na samochód ciężarowy (...)rok produkcji 2001 zajęte u dłużnika P. J.stanowią własność powódki. Za takimi ustaleniami przemawiają przede wszystkim przedstawione przez powódkę dowody w postaci faktur (k. 20,23), umowy dzierżawy(k.9), pisma C.sp.zoo z 15 czerwca 2012r. (k.75). Również te dowody nie zostały w żaden sposób podważone przez pozwanych. Niezrozumiałą jest zarzut pozwanego, a następnie stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie braku na fakturach „daty pewnej”. Przepis artykuł 81kc przewiduje kwalifikowaną formę pisemną zwaną formą pisemną z urzędowym poświadczeniem daty (data pewna), jednakże nie ma on zastosowania do dokumentu sprzedaży jakim jest faktura. Nie można także przyjąć, że brak w dokumentach księgowych daty z jaką nastąpiło zaksięgowanie środków trwałych stanowi przeszkodę do przyjęcia, że właścicielem przedmiotów objętych pozwem jest powódka. Sposób ewidencji środków trwałych przedstawiła w swych zeznaniach świadek A. G.i brak podstaw aby zeznaniom tym nie dać wiary.

Ma rację pozwany jedynie co do tego, że przedstawiona przez powódkę umowa nie jest umową dzierżawy, skoro taka umowa jest umową odpłatną (art.693kc), podczas gdy nie wynika odpłatność z przedstawionej przez powódkę umowy. Należy mieć jednak na uwadze, że z zasady swobody umów wynika możliwość takiego ukształtowania stosunku prawnego, w którym strona mająca prawo używania i pobierania pożytków z rzeczy nie będzie obowiązana uiszczać czynszu. W takim wypadku nie będzie to umowa dzierżawy, lecz stosunek prawny określany jako bezczynszowe korzystanie z rzeczy, co dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma samo w sobie znaczenia.

Zgodnie z art.232kpc to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Oznacza to, że zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, nie jest jej prawem czy obowiązkiem procesowym, lecz ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach; strony nie można zmusić do ich podjęcia. W ocenie Sądu Okręgowego powódka udowodniła swoje roszczenie i mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok na podstawie art.386§1kpc zmienił i orzekł jak w sentencji.

Wobec uwzględnienia powództwa zmianie podlegało także rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Pozwani są strona przegrywająca i na podstawie art. 98kpc zobowiązani są do zwrotu powódce poniesionych przez nią kosztów procesu. Mając na uwadze wynik postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy o kosztach tego postępowania orzekł na podstawie art.98kpc w zw. z art.108§2kpc.

SSO B.Piwko SSO E.Piątkowska - Bidas SSO M.Bajor - Nadolska